

გეორგის სიზმარი

ჩემს ფეხებქვეშ ქვაფენილი თითქოს რბილია, ხავსივით, მიუხედავად იმისა, რომ ამ განათებაში მკაცრად, ნაცრისფრად ელავს. ვიწრო მოსახვევში ვუხვევ. მოჩუქურთმებული ხის აივნები ასფალტს ჩონჩხებივით დაჰყურებენ. სიჩუმეა, თუმცა ჰაერში ელექტრული დაძაბულობის ველი იგრძნობა.

ცდილობ გზა ვიპოვო, მაგრამ ქუჩები თითქოს ჩემ ფეხქვეშ იცვლიან ადგილს. ჩავუვლი მიტოვებულ შენობას, რომლის ფანჯრებიც ძველი საარჩევნო პოსტერებით არის აჭრელებული. მათზე გამოსახული სახეები მზემ გაახუნა, ხოლო მათი დაპირებები ფერად ლაქებადღაა შემორჩენილი.

კედელს მიყრდნობილი კაცი ზის, ბიუროკრატიული, საბჭოთა ბეტონისავით ნაცრისფერი კოსტიუმი აცვია. მის სახეს ჩრდილი მისდგომია. მუქი სათვალე მოპირდაპირე კედელზე ლურჯ-ყვითელ გრაფიტის ირეკლავს. ხელში ძველი საბეჭდი მანქანა უჭირავს და ბრმად აკაკუნებს კლავიატურაზე.

მე მას ვეკითხები, „როგორ მოვხვდე თავისუფლების მოედანზე?“

თავის აუწევლად, მპასუხობს: „გზას ვაკეთებთ. ერთდროულად, ორივე მიმართულებით.“

ფურცელს მაწვდის. ცარიელია, თუ არ ჩავთვლით ბეჭედს, რომელიც იმ ენაზეა, რომლის არაფერი გამეგება.

ცდილობ, სიარული გავაგრძელო, მაგრამ ფეხები სულ უფრო და უფრო მიმდმდება. გამზირის თავზე გამონაბოლქვისა და ახლადგამომცხვარი ხაჭაპურის სუნი დგას. ისევ ფურცელს ვუყურებ. ნეონის აბრის შუქზე მისი მოყვანილობა იცვლება. რაც უფრო დიდხანს ვუყურებ სიცარიელეს, მით უფრო ნათლად ვხვდები, რომ ფურცელი იმიტომ კი არ არის ცარიელი, რომ რაღაც აკლია, არამედ იმიტომ რომ ყველაფერი ერთდროულად არის დატანილი მასზე. ეს არის მოწვევა არჩევანის გასაკეთებლად და ამავედროულად, საფრთხე, რომ ყველა არჩევანი შეიძლება არასწორი იყოს.

განთიადის შუქი ცას იისფერად ღებავს, მაგრამ ჩიხები ბნელი რჩება და ჩემი ნაბიჯების ექო კედლებს შორის ისმის. ამ დროს, ბნელი კარიდან პატარა ზარის წკრიალა, მარტოსული ხმა ისმის. ეს არის მოკლე, მკაფიო ნოტი, რომელიც წამით სერავს მძიმე ჰაერს. ვიბრაცია ჩემს სხეულს დაუვლის. ეს ქალაქის ხმაა, რომელიც ერთდროულად ორი განსხვავებული მელოდიის სიმღერას ცდილობს.

Georgian Dream

The cobblestones feel soft beneath my soles, almost like moss, even though in this light they gleam hard and gray. I turn into an alley. The carved wooden balconies hang over the asphalt like skeletons. It is quiet, yet the air vibrates with an electric unease.

I'm searching for a path, but the streets seem to shift beneath my feet. I pass an abandoned building; its windows are covered with old election posters. The faces on them are faded by the sun, their promises mere splashes of color. A man sits against the wall. He wears a suit as gray as Soviet concrete, but his face remains in shadow. His dark glasses reflect the blue-and-yellow graffiti on the opposite wall. He holds an old typewriter and types blindly at the keys.

I ask him, „How do I get to Freedom Square?"

Without looking up, he replies: „We're rebuilding the road. In both directions at once."

He hands me his sheet of paper. It is empty, except for a stamp in a language I cannot read.

I try to keep walking, but my legs become heavier and heavier. Above the boulevard hang the smells of exhaust fumes and freshly baked Khachapuri. I look again at the sheet of paper. In the harsh light of a neon sign, its fibers begin to change. The longer I stare into the emptiness, the clearer it becomes that the paper is not empty because something is missing, but because everything is on it at once. An invitation to choose and at the same time, a threat that every choice might be the wrong one.

The light of dawn paints the sky violet, but the alleys remain dark and the echo of my footsteps resound between the walls. At that moment, a bright, solitary chime of a small bell rings out from a dark doorway. It is a short, clear tone that cuts through the heavy air for a second. The vibration passes through my body. It is the sound of a city trying to sing two different songs at once.

Georgs Traum

Das Kopfsteinpflaster fühlt sich unter meinen Sohlen weich an, fast wie Moos, obwohl es in diesem Licht hart und grau glänzt. Ich biege in eine Gasse ab. Die geschnitzten Holzbalkone hängen wie Skelette über dem Asphalt. Es ist still, aber die Luft vibriert von einer elektrischen Unruhe.

Ich suche den Weg, doch die Straßen scheinen sich unter meinen Füßen zu verschieben. Ich passiere ein verlassenes Gebäude, dessen Fenster mit alten Wahlplakaten abgeklebt sind. Die Gesichter darauf sind von der Sonne verblichen, ihre Versprechen nur noch Farbflecken. An der Mauer sitzt ein Mann. Er trägt einen Anzug so grau wie sowjetischer Beton, doch sein Gesicht bleibt im Schatten. Sein dunkle Brille spiegelt die blau-gelben Graffiti der gegenüberliegenden Wand. Er hält eine alte Schreibmaschine und tippt blind auf die Tasten.

Ich frage ihn „Wie komme ich zum Freiheitsplatz?“

Er antwortet ohne aufzusehen: „Wir bauen die Straße gerade um. In beide Richtungen gleichzeitig.“

Er reicht mir sein Blatt Papier. Es ist leer, bis auf einen Stempel, der in einer Sprache ist, die ich nicht lesen kann.

Ich versuche weiterzugehen, aber meine Beine werden immer schwerer. Über dem Boulevard hängen die Gerüche von Abgasen und frisch gebackenem Chatschapuri. Ich betrachte das Blatt Papier erneut. Im grellen Licht einer Neonreklame verändern sich die Fasern. Je länger ich auf die Leere starre, desto klarer wird mir, dass das Papier nicht leer ist, weil etwas fehlt, sondern weil alles gleichzeitig darauf ist. Eine Einladung, sich zu entscheiden, und zugleich eine Drohung, dass jede Entscheidung die falsche sein könnte.

Das Licht der Morgendämmerung färbt den Himmel violett, doch die Gassen bleiben schwarz, und das Echo meiner Schritte hallt zwischen den Mauern. In diesem Moment ertönt aus einem dunklen Hauseingang ein helles, einsames Klingen einer kleinen Glocke. Es ist ein kurzer, klarer Ton, der die schwere Luft für eine Sekunde zerschneidet. Die Vibration überträgt sich auf meinen Körper. Es ist der Klang einer Stadt, die versucht, zwei verschiedene Lieder gleichzeitig zu singen.